

OD DRŽITELE OCENĚNÍ

NEJLEPŠÍ
ČESKÁ
DETEKTIVKA

ŘÍZNÁ
KRIMI
Z PRAHY

LARS

LÁME KOSTI

DANIEL GRIS

LARS

LÁME KOSTI

LARS

L'ÂME KOSTI

D A N I E L G R I S



MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Daniel Gris, 2019

Cover Image © Shutterstock / FXQuadro, 2019

Cover Art © Lukáš Tuma, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-139-7 (pdf)

K A P I T O L A P R V N Í

MAJOR

Jak řekl dalajláma, existují dny, kdy i vaše ranní kafe potřebuje kafe, aby se probralo. Nebo to řekl Lennon? Každopádně, tohle byl přesně jeden takovej. Všechno mi trvalo asi o minutu dýl než obvykle, věci mi padaly z rukou a byl jsem rád, že s sebou tahám jen dvě nohy. Mozek pokulhával a marně se snažil dohnat hodinky.

Prostě klasický ráno po flámu.

Ale popořádku...

Velká terasa velkého baráku na malém kopci nad velkým městem. Ten barák byl fakt ohromnej a na jeho terase by mohly startovat gripeny. Stál jsem na ní se spoustou dalších lidí, všichni v rukou nějaký ten chlast a hudba řvala na plný koule, zkrátka večírek jak má bejt. Teda aspoň pro ostatní, já tentokrát spíš trpěl. Tyhle přehlídky špičatejch polobotek napomádovanejch frajerů a jejich dámiček v kombinaci silikon/botox mě nikdy moc nebraly. Moje oblíbený mejdany vypadaj jinak.

Vlastně mě nebrali ani tyhle lidi, i když nebudu tvrdit, že na některý samičky nebyl hezkej pohled. Jenže kdyby se platila daň z přemejšlení, většine z těch holek by každej rok vraceli přeplatek. A člověk si s nima chce taky někdy popovídat, no ne?

Ptáte se, proč jsem tam teda zacláněl, když jsem se cejtil jako veš ve špatným kožichu? Práce, co jinýho.

Na tý párty byl snad každej, kdo ve městě něco znamená, čímž ale nemyslím profesory z filozofický fakulty. Spíš zazobance všeho druhu, několik čutálistů nebo hokejek, dva tři profláknutý radní, spoustu dlouhonohejch modelín, filmový hvězdy i hvězdičky, ale v první řadě lidi, který se motaj kolem muziky. Ty hlavně, protože tohle byl především hudební mejdan. A pořádal ho Major, což je samo o sobě ta nejpádnejší pozvánka.

Ten samej Major mě zatáhnul do kšeftu, uprostřed kterýho jsem se ocitnul na týhle terase. A jako jedinej jsem na ní sušil hubu. Dal bych ledvinu a dva prsty za skleničku bourbonu, ale namísto něj jsem srkal jen sodu maskovanou za vodku.

Já tam totiž nebyl proto, abych se bavil. Koukal jsem, co se kde pohne, a poslouchal, co se kde šustne, což jde odjakživa líp strážlivýmu. Takže jsem byl nasucho. A taky inkognito.

Všichni věděli, že mi můžou říkat Lars, ale neměli ani páru o tom, co jsem doopravdy zač. Byl jsem pro ně jen Majorův poskok a tím to haslo. Podržtaška. Pan Bezvýznamnej. Přesně podle našeho plánu.

Samo sebou, že poskok se na párty nebaví, ten je placenej od jinejch věcí. Zato ctihodná společnost byla rozjetá až běda.

„Hej, Lars!“

Většinu těch, co na mě pořvávali, jsem znal z bulvárních pláteků různý úrovně. Různý úrovně byly i jejich životy, jejich peněženky a jejich inteligence.

„No tak, Lars!“

„Jo?“

„Larsi, hodte do placu nějakej vtíp! Znáte?“

Nějakej vtíp? Nejen poskok, ten večer jsem byl evidentně i obecní šašek.

„Ale jo, znám. Spíš než vtíp je to ale taková veselá bajka s ponaučením. Nevadí?“

„Nevadí!“

K naší skupince se stáhly snad všechny hlavy z celé terasy a visely mi na pysku.

Do toho, Larsi.

„Takže... Jezdí takhle zajíc po louce ve svém ferrari a najednou slyší volání o pomoc. Přijede k hluboký jámě a tam vlk. *Zajíci, vytáhni mě!* Zajíc krčí rameny: *Ale jak? Vždyť jsem malej!* Vlk prosí: *Veźmi lano, přivaž ho za svůj ferrari, já se lana chytím, rozjedeš se a jsem venku!* Jak řekl, tak udělali a vlk byl vysvobozenej. Druhej den ten samej vlk běhá po lese, slyší volání o pomoc a v jiný jámě je pro změnu zajíc. *Vlku, vytáhni mě stejně, jako já tebe včera!* Teď krčí rameny vlk: *Ale jak? Vždyť nemám ferrari, abych za něj přivažal lano!* A zajíc radí: *Dřepni si k okraji jámy, spusť dolů ocas, já se ho chytím a tak mě vytáhneš!* Jak řekl, tak udělali a zajíc byl vysvobozenej.“

Moje obecenstvo chvíli mlčelo, ale pak to někdo nevydržel.

„A to ponaučení?“

„Ponaučení? No přece že když máš dlouhej vocas, nepotřebuješ ferrari.“

Všichni chlapi, který měli dole na parkovišti placatý auto, mě probodli očima. Zasmáli se jen ti, který přijeli taxíkem. Ženský se vesměs hryzaly do rtů a radši si přihnuly ze skleničky.

Bylo jasný, že další fór už po mně nikdo chtít nebude, takže jsem se otočil na patě a uklidil se na opačnej konec terasy.

Potřeboval jsem bejt aspoň na chvíli sám, abych ze všech těch důležitých ksichtů, jejich keců a uječený muziky dočista nezblbnul.

Aby nedošlo k omylu, já hudbu miluju. Jenže v ní musej bejt slyšet pořádně nabroušený kytary, zatímco tohle bylo jen nějaký tuc tuc prd prd bez chuti a bez zápachu. Je hrozný, čemu všemu se dnes říká muzika. Hendrix, Cobain i Brian Jones se musej obracet v hrobě. Ale přežít ten kravál patřilo k mé práci. K práci, na kterou jsem podle Majora ten nejlepší. A Major se obvykle nemejlí.

Koukal jsem dolů na rozsvícený město, když jsem vedle sebe najednou ucejtil něco jako rozkvetlou louku a sex v jednom. Na mou stranu terasy se přiloudala hezky rostlá tmavovláska v přiléhavejch černejch šatech a už jen její vůně mi shrnovala ponožky. Všiml jsem si jí už dřív, v celým tom večerním mumraji vypadala jako jediná příčetná ženská. Tichá, mlčenlivá pozorovatelka. Ani nevím, ke komu patřila. Je dokonce možný, že jako jedna z mála tam nebyla za ničí přívěšek.

Zastavila se vedle mě a pousmála se.

„To byl dobrej vtíp.“

Musel jsem souhlasit.

„Jo, vtipy ze života bejvaj nejlepší.“

Nekoukala na mě, oči měla upřený na tisíce světél pod našima nohama.

„A jaký auto máte vy, Larsí?“

„Prostorný. S tmavejma sklama, aby nemohl každej trouba čumět dovnitř.“

Ani teď se na mě nepodívala. V prstech držela skleničku a pomalu z ní upila. Nasál jsem rozutíkaný molekuly. Sherry.

„Parkujete venku jako pitomec, anebo...?“

„Dole v garážích.“

Ve tváři se jí nepohnul jedinej sval, jen skoro neznatelně přimhouřila oči.

„Za deset minut?“

Příkejvnul jsem.

„Myslím, že za deset minut tam zrovna budu mít nějakou práci.“

Ještě chvíli koukala do dálky, pak se znovu napila a odešla.

Takže... Kde jsem to skončil?

Major. Jo, to on mě do týhle farchy uvrtal.

Sjel jsem pohledem odcházející siluetu v černejch šatech. Ne že by mi ten kšeft zrovna teď vadil.

Ale asi bych to fakt měl vzít popořádku...

Seděl jsem u svýho stolu v *Exilu*, za barem se nudil Gregor a lokálem duněli Halloween. Jsou dny, kdy je starou dobrou Metallicu záhodno proložit něčím onačejším, a tohle byl jeden z nich.

Pokud jde o čistej heavy metal bez příměsí a serepetiček, jsou Halloween a obě části jejich *Keeper of the Seven Keys* prostě dokonalý. Zběsilý tempo, zdvojený kytary a Kiskeho nadpozemskéj ječák je přesně ta muzika, kterou by si našinec nechal zahrát na cestu do hrobu.

Metallica je jen jedna, o tom se nedebatuje. Ale Halloween za ní budou v těsným závěsu. Pak taky Manowar, Accept a Judas Priest. Všechno jsou to možná vykopávky, jenže to já už jsem asi taky. Jedno ani druhý přede mnou ale radši neříkejte.

Takže jsem seděl, listoval novinama a podupával si do pecky „Future World“, když mi najednou v kapse džín zavrčel mobil.

Číslo na displeji mi nic neříkalo, což bylo víc než v pořádku. Měl jsem za to, že volá někdo, kdo chce nechat šmírovat svojí paničku. Kdo chce pohlídat kšeft. Doprovodit do banky a pak zase domů. Zabezpečit barák, aby mohl v klidu někde s daiquiri ve skleničce chytat bronz. Zkrátka někdo, kdo potřebuje Larsovy služby.

Novej zákazník.

Měl jsem pravdu i neměl. Číslo mi sice vážně nic neříkalo, ovšem hlas v telefonu jsem poznal po prvních dvou slovech. Strohej i vmlouvavej, smirkovej papír i plyšovej přehoz v jednom balení. Hlas, kterej vás přiměje skočit ze střechy a vám to přijde jako vlastně docela dobrej nápad.

„Těbůh, Larsi, tady Major.“

Major. Starej známej, kterýho jsem neviděl už roky. Zato on věděl, komu a proč volá, takže mě měl celou tu dobu zřejmě v merku.

„Majore, rád vás slyším.“

Už jsem v životě řekl i věci, který jsem myslel upřímnějc. Z Majora jsem měl totiž odjakživa podivný svrbění v podbřišku. A když říkám podivný, myslím tím podivný, ne příjemný. Major byl jeden z dlouhý řady mejch šéfů, když jsem nafasoval policejní mundúr. K nejhoršímu z nich měl daleko, k tomu nejlepšímu taky, takhle problém nestál. Ten byl spíš v jeho schopnosti vidět každému až do žaludku. Čert ví, jak to ten chlap dělal, ale člověk si před ním připadal tak nahej, že měl nutkání zakrývat si dlaní nádobíčko.

Jenže roky mý policejní kariéry byly dávno pryč, odnes je čas spolu s mejma iluzema a vyžehleným ksichtíkem bez jedinýho chlupu. Teď je ze mě plešatej cynik s pořádným plnovousem

a s vráskama, který vypadaj jako stopy po buldozeru. Zestárli jsme oba, já i Major.

Kolik mu asi je? Nejspíš něco kolem šedesátky, což je věk, se kterým se dá pořád ještě nějak žít. Od policejního sboru vypadnul chvíli přede mnou a dobře udělal. Znal lidi, kteří znají lidi, a když dal dohromady jejich prachy se svejma schopnostma, nemohlo jít o prodělečnej kšeft. Fušoval do všeho, z čeho kapalo, snažil se nebejt na očích, ale když už se vynořil, pokaždý měl o něco decentnější kravatu a o hodně dražší káru.

A teď jsem ho měl na telefonu a tvrdil mu, že ho rád slyším.

„Čemu vděčím za vaše zavolání, Majore?“

Odjakživa jsem mu vykal a přitom už asi zůstane. Což jsem ale nepočítal jako žádný příkoří – s některejma lidma mi jde familiárnost fakt špatně přes hubu.

„Měl bych pro tebe prácičku, Larsi. Máš zájem?“

„To je jako bych vám řekl, že pro vás mám ženskou, Majore. Taky byste chtěl nejdřív vědět, kolik jí je a jestli jí nechybí noha.“

Zasmál se, ale pak zvážněl.

„Takže to probereme?“

„Nejsem proti.“

Neměl jsem nic proti tomu poslechnout si jeho nabídku a koneckonců ani proti tomu potkat Majora. Nějakým zvráceným způsobem mě zajímalo, kam až se při svém putování kšeftama dostal. U lidí, jako je on, totiž nikdy nevíte.

Gregor cinknul skleničkou o bar.

„Dáš si Jacka, Larsi?“

Kouknul jsem na hodinky. Jestli se někomu fakt nepodobám, tak uhlazenejm anglickejm džentlmenům, ovšem jednu

věc mám s nima společnou. Zásadně žádnéj chlast před pátou odpolední. Teď byly čtyři, což znamenalo...

„Jo, Jack neuškodí.“

Jack Daniel's, neklasičtější z klasickejch bourbonů. Mám ho rád čistej, všechny ty novinky jako medový příchuť nebo koktejly můžou jít s prominutím do hajzlu. Potřebuju cejtít chuť chlastu a kouře, bez příměsí, bez kompromisů. Jediný co snesu, jsou kostky ledu, i když i za tohle by mě pravověrný poslali do pekla. Podle nich si bourbon ředí jen slečinky.

Tak jo, nejspíš jsem slečinka.

Gregor přede mě postavil skleničku a s tou svou se posadil naproti. Zavrtěl se a odkašlal si, neklamný známky rozhovoru, do kterýho se mu zrovna nechce. Už v tu chvíli jsem věděl, že přijde s něčím, co se mi nebude líbit.

„Co se děje, Gregore?“

Zvedl ke mně oči a zatvářil se tak překvapeně, jak to jen uměl.

„Nic.“

Gregor byl ten nejmizernější herec na světě. Nicolas Cage mezi barmany.

„Nekecej a vyklop to.“

„Fakt není co, Larsí.“

Koukal jsem na něj zpod obočí. Bylo jasné, že ho něco žere, ale nemělo cenu to z něj páčit. Jestli o tom bude chtít mluvit pozdějc, jsem první, komu kápne božskou. Komu taky jinýmu? Nebudu tvrdit, že jsme jako bráchové, ale máme za sebou věci, který se počítaj.

Třeba tenhle bar, ve kterým sedíme. Je náš společnej, což ovšem nikdo kromě nás dvou neví. Společný máme i jizvy.

U mě jsou pochopitelný, protože já jdu už z povahy své práce konfliktům naproti, ovšem Gregor je odjakživa obyčejnej barman. Už když se narodil, držel v ruce šejkr, a mezi láhvema s chlastem jednou i umře. Což vlastně nemusí bejt tak špatná smrt.

No a ty svý jizvy, ty má Gregor kvůli mně. Jizvy a taky skleněný oko. Ani o jedno z toho nestál, ale k obojímu přišel dřív než k novejm botám. Stačilo, aby se v tu nejmíň vhodnou dobu přichomejtnul do jedný strkanice a bylo vymalováno. Je to už sedm let, ale někdy mi připadá, jako by se to stalo teprve včera.

Tenkrát byl příjemnej letní večer a já pil v jednom baru v tý špinavější části města. Do nikoho a do ničeho jsem se nemonotoval, a nepřál jsem si nic jinýho, než v tom osamělým pití pokračovat nejmíň do rána. Měl jsem za sebou den blbec a potřeboval ho něčím pořádně spláchnout.

Chlapa, ktorej mi nalejval, jsem si vlastně ani nevšim, k něčemu takovému nebyl důvod. Když nemusím, tak se o lidi nezajímám. Tenhle se nevnucoval, což bylo v pořádku. Nějakým šestým barmanským smyslem poznal, že bych nebyl zrovna vstřícnej.

Podobnej takt ale chyběl třem vandrákům u kulečnickovýho stolu. Nejdřív na mě při hře jen tak civěli, ale pak se jeden z nich přišel zeptat rovnou ke zdroji. Jestli prej spolu nemáme nějaký nevyřešený účty.

Jasně že jsme nejspíš měli. Nevyřešený účty mám s půlkou města. Ale tohohle jsem si nepamatoval.

„Už vím! Ty seš ten fízl, kvůli kterýmu sedí brácha!“

Na tohle jsem mohl říct několik věcí. Třeba to, že nejsem fízl. Už ne. Odznak jsem dávno odevzdal. Anebo jsem mu

mohl vysvětlit, že jestli jeho brácha sedí, tak ne kvůli mně, ale proto, že je to grázl. A navíc hloupej, když se nechal chytit. Třetí možnost byla doporučit mu, ať táhne, odkud přišel.

To jediný jsem nakonec udělal.

Hned v příští vteřině jsem zahlídl svištící tágo a jen tak tak jsem stačil uhnout hlavou. Tomu vágusovi jsem dal ještě vsedě jednu do žaludku, ale to už se ke mně hrnuli i ty zbejvající dva a začal mazec. Nebyli to bůhvíjaký chytráci, součet jejich IQ dal dohromady sotva stovku, jenže přibližně tolik panáků Jacka jsem v tu chvíli měl už v sobě. A to je pak člověk trochu na štíru s koordinací.

Bili mě jako žito, když se najednou do věci vložil ten neznáměj barman. Gregor. Začal tím, že se o jednoho z těch chlapů snažil přerazit židli. Nebejt kovová, snad by se mu to i povedlo. Vágusové museli rozložit síly na dvě strany a já měl najednou víc času na vykřeívání ran. Dokonce jsem pak nějaký začal i vracet a skóre se obracelo.

Zatímco Gregor dál řádl s židlí v ruce, já nakopal jednoho chlapa pod kulečnickovej stůl a začal se na plnej úvazek věnovat tomu poslednímu. Jenže ten blbec držel v tu chvíli v ruce zbytek rozlomenýho tága, a jak jím šermoval, trefil mýho odvážnýho spolubojovníka přímo do oka. Gregor se s dlaní na ksich-tu svezl k zemi, já dotýčnýmu práskl hlavou o barovej pult a bylo po boji.

Spolu s policajtama přijely i sanitky a všechny nás odvezly do špitálu. Ti tři vocasové mě nezajímali, mně osobně přibýlo jen pár novejch stehů, který se ztratily mezi těma staršíma, ale Gregor dopad o moc hůř. Když na vás teď kouká zpříma, nepoznáte rozdíl, ale hejbat tím skleněným okem nemůže.

Když už jsme teda byli takhle pokrevně spojený, začali jsme se potkávat a zjistili, že si rozumíme. Což je skoro zázrak, protože Gregor si nesedne skoro s nikým a to je proti mně pořád ještě přátelskej týpek.

Jednou večer jsme nad pitím mudrovali o tom, že žádnej bar, kterej známe, není úplně podle našeho gusta. O tři hodiny a dvě láhve pozdějc jsme upekli plán na vlastní podnik, a ještě o promile dál jsme ten plán vzali vážně.

A tak jsme přišli k *Exilu*. Já dodal finance, zbytek byl na Gregorovi. Vystupuje jako majitel, míchá drinky, umejvá skleňičky a stará se o provoz. Dělá všechno a dělá to rád, protože takhle si to vysnil. Jen k jedný věci ho nepouštím: jeho pravomoc končí u přehrávače. Tuhle podmínku jsem stanovil hned na začátku a bez ní by žádnej společnej bar neexistoval. Jede se podle mejch not. Proto obvykle Metallica. A proto teď Halloween.

U „Twilight of the Gods“ sedíme naproti sobě u stolu, Gregor se drbe střídavě na holý hlavě a na holý bradě, ale i přesto mi tvrdí, že se nic, ale fakt nic neděje. Pak ovšem řekne, že potřebuje vypadnout. Jestli to prej dneska vezmu za něj.

Jasně, proč ne? Není to poprvý ani naposled, kdy budu za pana domácího. Muzice přidám pár decibelů, lidi si na kafe a drinky počkají o chvílku dýl, ale jedno ani druhý je snad nepohorší. A kdyby jo, ať se ráčej sebrat a mazat jinam, za nohu tu rozhodně nikoho držet nebudu. Berte, nebo nechte bejt. V tomhle podniku totiž odjakživa platí heslo *Náš hospodskej, náš pán.*

*

Gregor zmizel v prachu a já se věnoval těm několika bídnejm duším, který v příštích hodinách dorazily a který neodradilo můj rozvázný pracovní tempo. Některý hosty jsem od vidění znal, většinou šlo o jedince zocelený tvrdou muzikou, a ti už věděli, jak to u nás chodí. Myslím, že dobrá polovina z nich si s Gregorem tykala, což bylo v pořádku. Mně netykal nikdo, což bylo v pořádku úplně stejně.

Uprostřed tejdne to v *Exilu* bejvá volnějši, a to mi rozhodně nevadilo. Nevzal jsem přece za Gregora šichtu s tím, že si ušoupám podrážky.

Halloween z repráků dávno vystřídali Manowar a barem se právě rozléhalo jejich „Heart of Steel“. Tuhle baladu jsem měl vždycky rád, začíná jen s klavírem na pozadí, ale na konci už je slyšet pořádněj metalovej hukot. Vlastně neznám nikoho, kdo by ji rád neměl.

Bylo kolem osmý, když se ve dveřích objevil chlap, kterej do *Exilu* už na první pohled nepatřil.

Major.

Pro samou práci jsem úplně zapomněl na to, že má přijít. Vypadal o něco ležérnějc a zároveň o něco luxusnějc, než když jsem ho viděl naposled. Měl na sobě skvěle padnoucí oblek v odstínu hlubinný modří, košili s rozhalenkou a ty nejuvycídnější a nejměkčí střevíce na světě. Očima přejel podnik, ale ať už si o něm myslel cokoli, nedal to na sobě znát. Obličej měl ze stejného materiálu jako boty.

Když mě uviděl zápasit s kávovarem, zvedl obočí a pousmál se. Ale byl to takovej nanicovatej úsměv, jako by najednou zapochyboval, jestli vsadil na správnýho koně. Nasměroval jsem ho k privátnímu stolu v rohu za barem, kde obvykle

vedu všechny své schůzky, a ujistil ho, že se mu budu hned věnovat.

Pak jsem křikl na hosty, že příští půlhodinu jako bych tam nebyl, takže kdo si chce objednat nebo vypadnout, ať to udělá hned. K odchodu se nikdo neměl, roznes jsem teda požadovaný pití a zamířil k Majorovi.

Potrásli jsme si pravicema a on kejvnul hlavou ke kávovaru.

„Takže z tebe je teď barman, Larsi?“

Ušklíbnul jsem se.

„Kdybyste si něco takového myslel, tak mi nezavoláte.“

Nechal tu poznámku bez odpovědi a já dodal, že jen zaskakuju za kámoše v nouzi. On odvětil, že v nouzi vypadá celý tenhle podnik. Musel vidět můj nasupenej výraz, ale jen mávnul rukou a zeptal se, jestli si teda můžeme promluvit o práci, kterou by pro mě měl. A jestli bych mohl ztlumit ten virvál, přes který se sotva slyšíme.

Muzika je muzika, ale kšeft je kšeft, takže jsem natáhnul ruku k ovladači a vyhověl mu.

„Jak se vede, Larsi?“

„Jako bleše na tlustým psovi. A vám?“

Otázka poněkud zbytečná, stačilo kouknout na jeho vohoz a především čichnout k jeho kolínský. *Fahrenheit* od Diora: bergamot, citron, levandule a cedr. Možná jsem vám to ještě neřekl, ale na vůně jsem machr. A tahle byla fakt něco.

„Nestěžuju si.“

Jinou odpověď jsem ani nečekal. Major si nestěžoval nikdy, nebyl ten typ. Spíš chlap, o kterým víte, že to dotáhne buď daleko, nebo ještě dál. Tak jsem si ho pamatoval. Když někde něco drhlo, nehroutil se, ale hledal řešení.

Co teda drhne tentokrát?

„O jakou práci by mělo jít, že jste si na mě tak najednou vzpomněl?“

Pousmál se a pak na mě vybalil plán, kterej jsem si pro sichr nechal několikrát zopakovat. Musel jsem. S něčím tak bláznivým na mě totiž ještě nikdy nikdo nepřišel.

A začalo to už tím podivným jménem.

Snad jsem napoprvý špatně slyšel.

„Jakže jste to říkal?“

„Laura B.Itch.“

Asi jsem špatně slyšel i podruhý.

„Laura Bitch?“

„B.Itch. Umělecké jméno jedné z mých oveček.“

Zvedl jsem obočí a Major mi věnoval další ze svejch úsměvů.

„Nenech se zmást přezdívkou, Larsi. Připadám ti snad jako pasák?“

Ne, tak mi nepřipadal. Ale co jinýho by vás při takovým začátku konverzace napadlo?

„Laura je zpěvačka. Jedna z nejlepších.“

Dovolil jsem si o jeho slovech zapochybovat. O žádný pěnici podobnýho jména jsem fakt neslyšel.

Ušklíbnul se.

„Ty bys ji znal, jen kdyby kvílela něco takového.“

Při těch slovech hodil okem k repráku, odkud Manowar právě jeli svou „Warriors of the World“. A pak se Major pustil do vysvětlování, ze kterýho jsem pochopil, že ta jeho Laura kroutí zadkem při něčem, čemu se říká r'n'b. Jo a taky rapuje, což už tak nějak patří k věci.

Nakonec pokejval hlavou.

„Je vážně dobrá, Larsi. Mám s ní velké plány, to bys koukal.“

Jak řekl, Laura byla jedna z jeho oveček. Jedna ze stáda. Ovšem ta nejlepší a s obrovským potenciálem.

Tak jo, možný to bylo. Ale... Nějak jsem v tom pořád neviděl tu moji prácičku.

„Ale co teda chcete po mně?“

„Rád bych, Larsi, aby ses o ni postaral.“

Výraz *postarat se* může mít různý konotace a některý z nich nejsou zrovna košer. A já jsem pořád ještě víc soukromý očko než gauner, i když znám lidi, kteří by mohli mít jinej názor.

„Postaral? A jak přesně, Majore?“

„Abys ji ohlídal.“

Zašklebil jsem se.

„Vypadám jako chůva? Jestli vyvádí přes čáru, přistříhnete jí křídýlka. Ale k tomu mě nepotřebujete.“

Pousmál se. Shovívavě, trpělivě. Jako kdyby se chystal vysvětlit dítěti, že si nemá žvejkat špinavý tkaničky od bot.

„Vyvádět je součást Lauřiny práce, Larsi. Dokonce i vyvádět přes čáru. Publicita je základ.“

„O co jinýho teda jde?“

Sáhl do kapsy svého típ top saka a podal mi přeloženej papír.

„Bohužel jde o tohle.“

Koukal jsem na úhledný řádky, ve kterejch Majorově nejoblíbenější ovečce někdo vyhrožuje hodně netradiční formou milostnýho aktu. Kulantně řečeno. Hned po něm jí srovná její drzej ksichtík tak, že ji ani zrcátko v její vlastní kabelce nepozná, a pak si ho odřízne na památku.

Uznale jsem hvízd.

„To je teda romantik.“

„To je.“

„Co na to poldové?“

„Že se zatím nikomu nic nestalo a není tedy důvod myslet si opak.“

Jako bych to nevěděl. Fakt ovšem byl, že policajti maj svý práce dost i bez podobnejch dopisů. Výhrůžky samozřejmě vedou v patrnosti, ovšem...

„Ta holka potřebuje ochranu, Larsí.“

Takže takhle to bylo. Měl jsem dělat gorilu popový princezně.

„Já nejsem žádněj Kevin Costner, Majore. A ta holka má do Whitney Houston určitě taky pěkně daleko.“

„Jen neohrnuj nos, chlapče. Nabízím ti džob na plný úvazek, škodný rozhodně nebudeš. Otázka ovšem zní, jestli ještě zvládneš víc než jen vařit kafe.“

Ten pohled, kterej se mu naskyt, když vešel, mu zřejmě nedal spát. Musel mě pošťouchnout.

Kdyby přišel o pár tejdnu dřív, odmávnul bych ho, že nemám zájem. Předchozí měsíce jsem byl prací zasekanej tak, že by se mi mezi ni nevešel ani sebedrobnější šolich. Ale všechny věci jsem jednu po druhý dotáhnul ke zdárnejm koncům a poslední dny jsem se už začínal nudit. Pomalu jsem byl přístupnej jakýmukoli kšeftíku, jen abych si neuhryzal nehty. Jenže jedinej, kdo se objevil na obzoru, byl Major se svým bizarním nápadem. Bohužel se nemohl trefit do vhodnější chvíle.

„Kdybych to náhodou vzal, Majore... O jakým časovým horizontu se bavíme?“

„Upřímně?“

„Jak jinak než upřímně?“

„Netuším.“

Jo, tak tohle byla přesně ta upřímnost, o kterou jsem fakt nestál. Zvednul jsem se od stolu a odešel si něco nalít. Získal jsem tím chvíli k přemýšlení. Škoda, že mě během ní nic kloudného nenapadlo.

„Máte její fotku?“

Vyndal z kapsy telefon, chvíli čaroval prstama nad displejem a pak ho ke mně přišoupl. Koukal jsem do tváře asi dvacetileté holky a už v tu chvíli mi bylo všechno víc než jasné.

„Tak s tímhle andílkem si nesednu, Majore.“

„Víš to jistě?“

„Jako že je dneska středa.“

„Dnes je čtvrtek, Larsi. A pokud jde o Lauru, nepotřebuju, abyste si sedli, ale abys mi ji ohlídal.“

Pořád ještě jsem měl oči zabořené do fotky na telefonu. Ksichtík měla ta princezna hezkej, to zase jo. Drobná blond kočka, která se určitě umí stejně dobře lísat jako seknout drápem. Jedno i druhý měla v očích. V těch nejfalešnějších, ale zároveň nejkrásnějších očích, jaký jsem kdy viděl.

A někoho mi připomínala. Hlavně tím svým přezíravým a vzpurným výrazem. Jenže koho, sakra?

„Pláceme si, hochu? Jak dlouho tě budu potřebovat, to vážně netuším. Ale pár týdnů to jistě bude. Půjde ti plat, a jestli to kolem Laury vyčistíš, čeká tě bonus. A navíc...“

Mluvil a mluvil, ale já měl oči jenom pro tu holku. Věděl jsem, že to s ní nebude snadný, ale tím víc mě to k ní táhlo. Teda k tomu kšeftu, samozřejmě. A fakt, ale fakt mi byla povědomá.

„Takže?“

„Takže mi dejte čas, Majore. Aspoň do zejtrka. Musím si všechno v klidu promyslet.“

Není to jen tak nechat se vyblokovat na pár tejdnu. Mám klienty, pro který dělám už roky, a když písknou, jsem k dispozici. Kdykoli. Proto jsou mi taky věrný. Pokud vezmu fušku u Majora, budu je poprvý muset odmítnout. A proto jsem si musel pořádně rozmyslet, jestli mi to stojí za to.

„Mám divnej pocit z toho jejího kukuče, Majore. Někoho mi připomíná.“

Příkejvnul.

„Mně taky.“

„Fakt? A koho?“

„Tebe.“

Sbalil telefon, zvednul se od stolu a plácnul mě po rameni.

„Zítřka se mi ozvi. Můžu to dát někomu jinému, ale vážně si myslím, že ty jsi na tu práci jako dělaný. Měj se.“

Vyprovodil jsem ho očima a pak se rozhlíd kolem. Několik lidí na mě koukalo a neklidně se vrtěli. Jedni chtěli platit, druzí pít, ale všichni svorně čekali, až si vyřídím byznys.

Jo, naše hosty jsme si vychovali fakt dobře.

Když jsem Majorovi řekl, že si musím všechno v klidu rozmyslet, neměl jsem na mysli nějaký tichej koutek městskýho parku. Naopak, čím větší randál, tím mi to v hlavě šrotuje líp. Mám to takhle odjakživa a na těch pár let, který mi zbejvaj do truhly, už to asi nemá cenu měnit.

O půlnoci jsem vyhodil z *Exilu* poslední dva otrapy, přesunul jsem se domů a zamířil do sklepa. Mlátit v tuhle noční hodinu do bubnů je sice jasnej společenskej prohřešek, ale sousedí

už si zvykli. Museli. Já na oplátku zamakal a na stěny i na strop jsem nalepil ještě jednu vrstvu tlustýho molitanu. Teď teda můžu v kumbále u bicích někoho klidně říznout motorovkou, ale partaje v přízemí to uslyšej sotva jako tichý zachroptění.

Svlíknul jsem si košili a zul boty i s ponožkami. Tak to dělám pokaždý, když bubnuju, potřebuju se cejtit naprosto volněj. Chvilí jsem se probíral muzikou a nakonec do přehrávače strčil *Garage Inc.* Tímhle dvojalbem se Metallica vycajchovala a já ho fakt miluju. Vím, že pravověrní fandové ho zrovna neberou, covery písniček jinejch kapel je nezajímají, ale nešť.

Mně tyhle předělávky starejch fláků otevřely oči. Jasně že jsem znal Queen a jejich vypalovačku „Stone Cold Crazy“, ale tu zná každej. Jenže jen o kousek dál přijde na řadu „Astronomy“ od Blue Oyster Cult, o kterejch jsem až do té doby neměl ani poněť. Anebo taková „Whisky in the Jar“. V sedmdesátkách ji hráli Thin Lizzy, ale globální hit udělala z tohohle fláku až Metallica.

Ovladačem jsem navolil asi deset nebo dvanáct kousků, od něčeho klidnějšího až po „Last Caress / Green Hell“, což už je vážně peklo. Posadil jsem se za svý starý otřískaný Sonory, v prstech protočil paličky a pomalu to rozjel.

Začal jsem už zmiňovanou „Astronomy“, ve který nekonečně dlouho jen tak cinkám na hajtku a čekám nejdřív na kytaru a pak na Jamesův chraplavej, ale až nečekaně krotkej hlas.

Hodiny bijou dvanáctou a měsíční paprsky tě přepadly ze svého úkrytu...

Teprve víc než po minutě poprvý pořádně proslápnu kopák a o drahnou chvíli pozděj říznu do činelů.

Pojď, Susie, drahoušku, projdeme se venku po pláži... Vím, že se brzy vdáš a tak bys chtěla vědět, odkud vítr vane...

Po „Astronomy“ přišel „Turn the Page“, další pomalej kousek. Potom lehce punková „Too Late, Too Late“ a pak další a další fláky. Celou tu dobu mi mozek hnal do těla endorfiny pod tlakem, takže když jsem skončil, byl jsem vyklidněnej jako Buddha po jointu tý nejlepší trávy. A taky už jsem věděl, co odpovím Majorovi.

Fajn, přiznám se... Věděl jsem to už ve chvíli, kdy mi strčil před obličej Lauřinu fotku. Ta holka mě zaujala. Je jedno čím, jestli byly na vině její oči nebo ten vzpurnej výraz ve tváři, prostě mě zaujala. Na první pohled jsem poznal, že je zajímavá. Že se za těma očima skrejvá někdo, kdo je možná pozér, ale to je jen malej kousek z jeho osobnosti.

Jasně že jsem musel přemejšlet i o penězích. Ale nepochyboval jsem o Majorově solventnosti, a když jsem si srovnal plusy a minusy, vyšlo mi, že ten džob můžu risknout. Jestli se během tý doby ozve někdo z pravidelnejch zákazníkŮ, doručím za sebe adekvátní náhradu. Takhle to v naší branži chodí, jednou podrubu na zádech já tebe, podruhý ty mě. Existujou dva nebo tři lidi, za který se můžu zaručit, protože jsou skoro tak dobrý jako já. Což znamená, že jsou perfektní.

Odložil jsem paličky, setřel jsem si pot z obličejce a vyšoural se po schodech nejdřív ze sklepa do přízemí a pak do posledního patra, ve kterým bydlím. Naštěstí je těch pater jen pět, ale po hodině za bicíma je to i tak o pět víc, než bych bral. Někdy si říkám, že výtah by bodnul, ale hned si za ten nápad v duchu nafackuju. Tenhle barák je skvělej i bez výtahu, kterým by se do pětky vozili prodejci deště nebo jehovisti.

Nic proti jehovistům, každěj potřebuje nějakýho boha, ale já už mám Jacka. Jacka Danielse.